

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/271/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217824
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217824.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Gizely Majerčák v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves 4C/161/2012-114 zo 17.2.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom žalobný návrh zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

Vychádzal zo žalôb, ktorými sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach a to konkrétne tým, že v jednotlivých veciach bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote, resp. že v ďalších veciach žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia boli zamietnuté, že v ďalších veciach o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté po zákonnej 15-dňovej lehote a že v iných veciach o návrhu oprávneného na zmenu exekútora bolo rozhodnuté po 30-dňovej zákonnej lehote. Poukázal na to, že uznesením č. 4C/161/2012-7 zo dňa 9.10.2012 spojil na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobcu pod sp. zn.4C/161/2012, 4C/177/2012, 4C/180/2012, 4C/189/2012, 4C/247/2012, 4C/262/2012, 4C/284/2012, 4C/342/2012, s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp.zn. 4C/161/2012.

Podrobne ďalej rozviedol, v čom žalobca pri jednotlivých vytkaných pochybeniach videl nesprávny postup konajúceho exekučného súdu. Podrobne reprodukoval aj stanovisko žalovanej, ktorá žalobu žiadala zamietnuť označujúc ju sčasti za zmätočnú a nesplňujúcu základné zákonné podmienky, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody. Uviedol, že na pojednávanie vo veci určené na 17.2.2014 sa účastníci nedostavili, hoci u oboch doručenie predvolania bolo riadne preukázané. Hoci žalobca žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu nepovažoval uvedený dôvod za dôležitý v zmysle § 119 a § 101 ods.2 O.s.p. Uviedol, že žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, v ktorých mal procesné postavenie oprávneného a exekučnými titulmi vo všetkých prípadoch boli rozhodcovské rozsudky stáleho rozhodcovského súdu. Podrobne rozpísal obsah zistení zo spisov Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 4C/161/2012 (13Er/161/2011), 4C/189/2012 (13Er/517/2011), 4C/247/2012 (13Er/265/2011), 4C/284/2012 (13Er/520/2011), 4C/342/2012 (13Er/269/2010), 4C/262/2012

(13Er/204/2010), 4C/177/2012 (13Er/481/2006-9) a 4C/180/2012 (13Er/3/2007). Citoval § 109 ods.1, 2 O.s.p. a odôvodnil, prečo návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Citoval ďalej § 3 ods.1, 2, § 5 ods.1, § 9 ods.1, 2, § 15 ods.1, § 17 ods.1, 2 a § 19 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ako aj § 44 ods.1,2, ods.8 a § 41 ods.2 písm.c/ a d/ zák. č. 233/1995 Z.z.o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a tiež § 45 ods.1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Vo všeobecnosti charakterizoval predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. a ďalej jednotlivito rozoberal jednotlivé prípady, kedy podľa žalobcu malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Podrobne tiež odôvodnil, prečo žalobcom uplatnené nároky nepovažoval za premlčané. V konaniach pôvodne vedených pod sp.zn. 4C/161/2012, 4C/189/2012, 4C/247/2012, síce žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom nad rámec zverenej právomoci preskúmaval exekučný titul, avšak vo všetkých týchto veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu a v takýchto prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu a postupu exekučného súdu tak nemožno nič vyčítať. Ani jedno z týchto rozhodnutí o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie navyš bolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. V konaniach 4C/284/2012 a 4C/342/2012 žalobca namietal, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté po zákonnej 15-dňovej lehote. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a nie aj v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora. Keďže v oboch veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, musel exekučný súd sa okrem žiadosti o udelenia poverenia zaoberať aj návrhom na vykonanie exekúcie, exekučnými titulmi, zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu, a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. V konaní nebolo preukázané, aby pri vybavovaní sťažností žalobcu na prietahy v predmetných exekučných konaniach boli takéto prietahy konštatované. Vo veci 4C/262/2012 síce o žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté po 15-dňovej lehote, avšak návrh na udelenie poverenia bol čiastočne zamietnutý a exekučný titul nebol posudzovaný len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj podľa zákona č. 244/2002 Z.z. a zákona č. 258/2001 Z.z., a tiež podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj smernice č. 93/2013 EHS. Podrobne ďalej rozpisal zistenia zo spisov 4C/177/2012 a 4C/180/2012, kde k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť nerozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase a mal za to, že žalobca nepreukázal existenciu nečinnosti, resp. prietahov pri rozhodovaní o jeho návrhoch na zmenu exekútora v exekučnom konaní, keď aj všetky jeho sťažnosti na prietahy v exekučných konaniach boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Nakoľko hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobené nesprávnym úradným postupom neboli preukázané, žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytykal súdu, že prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jeho neprítomnosti, odňal mu tým právo konať pred súdom. Namietal ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobca tvrdí, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobcu na súdnu ochranu. Nemal možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietal ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytykal

súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mal mať žalobca možnosť vyjadriť sa. Uviedol ďalej, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Exekučný súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o jeho návrhoch v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval hneď v niekoľkých skutočnostiach a konajúci súd sa musel preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu, čo neurobil a jeho rozhodnutie je tak nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.5.2015 o 9.05 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli riadne zverejnené v zmysle § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobca v odvolaní uvádza takmer všetky odvolacie dôvody okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobca konkrétne namieta, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 17.2.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobcovi (ani žalovanému) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 17.2.2014 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 23.9.2013 a žalovanému v ten istý deň. Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca sa na pojednávanie nedostavil. Podaním došlým súdu dňa 14.2.2014 žiadal zrušiť pojednávanie (nie odročiť) z dôvodu, že jeho námietka porušenia nestrannosti súdu je dôvodná. Súd na pojednávaní konštatoval, že neboli splnené dôvody na odročenie pojednávania tak, ako to má na mysli § 119 O.s.p. a nebol zo strany žalobcu ani zachovaný postup podľa ods. 2 tohto ustanovenia. Na tomto pojednávaní súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou tohto spisu, ako aj oboznámením obsahu pripojených spisov Okresného súdu Spišská Nová Ves. Následne vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Neobstoí tvrdenie žalobcu, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k žalobe, keďže toto prevzal spolu s predvolaním na pojednávanie.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.10.2012. Žalobcovi bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach o nevyhlásení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci dňa 17.1.2013.

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobcom namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn. 13Er/161/2011, 13Er/517/2011, 13Er/265/2011, 13Er/520/2011, 13Er/269/2010, 13Er/204/2010, 13Er/481/2006 a 13Er/3/2007 a nezákonnými rozhodnutiami vydanými v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

V odvolaní sa žalobca obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané a pritom nekonkretizoval, s ktorými závermi prvostupňového súdu (podrobne v odôvodnení rozpisnými) nesúhlasí.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Súdna prax sa však ustálila na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp.zn. II. ÚS/520/2012 zo dňa 10.7.2013, sp.zn. II. ÚS/248/2013 zo dňa 25.4.2013 alebo sp.zn. II. ÚS/112/2013 zo dňa 13.2.2013). Preto v situácii, ak by aj bola v jednotlivom prípade prekročená lehota pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a tento je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu; odvolací súd navyše podotýka, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo II. ÚS/245/2013 zo dňa 25.4.2013).

Za nesprávny úradný postup exekučného súdu nie je možné považovať ani to, že po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil exekučný súd k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný už v tomto štádiu z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, keď týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom; ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebol neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaný, t.j. je povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2012, sp.zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.9.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2012, sp.zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 66/2013 a sp.zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.9.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 68/2013, ale aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22.5.2013, sp.zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30.4.2013, sp.zn. 4Cdo/88/2013 zo dňa 24.10.2013, sp.zn. 5MCdo/25/2012 zo dňa 12.6.2013, sp.zn. 7Cdo/235/2012 zo dňa 12.6.2013 a mnohé iné; pozri aj uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS/381/2012 zo dňa 22.8.2012, sp.zn. II.

ÚS/545/2010 zo dňa 9.12.2010 a sp.zn. IV. ÚS/60/2011 zo dňa 3.3.2011 ako aj uznesenie Súdneho dvora Európskej únie vo veci zn. C-76/2010 Pohotovosť, s.r.o. proti V. Y. zo dňa 16.10.2010). Od tohto záveru nie je žiadny dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci.

Súd prvého stupňa presvedčivo odôvodnil, prečo v exekučných veciach 13Er/481/2006 a 13Er/3/2007 preskúmaval podmienky pre úplné, či čiastočné zastavenie exekúcie, kedy navyše vo veci 13Er/481/2006 o zmene exekútora bolo rozhodnuté v 30-dňovej lehote od zaslania súhlasu pôvodnou exekútorkou a vo veci 13Er/3/2007 uznesením z 25.9.2012 exekúcia neskôr bola zastavená.

Možno zhrnúť, že súd prvého stupňa sa oboznámil v danej veci s obsahom všetkých exekučných spisov, z ktorých žalobca odvodzuje svoje nároky a v každej veci vyhodnocoval konkrétne úkony vykonané exekučným súdom pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a v návaznosti na to vyhodnocoval aj lehoty, v ktorých bolo o jednotlivých žiadostiach rozhodované.

Odvolačný súd sa zhoduje s uzáviermi súdu prvého stupňa v tom, že ani v jednom z posudzovaných prípadoch sa nejedná o situáciu, aby exekučný súd naplnil zákonnú podmienku takých prietahov v súdnom konaní, ktoré by zakladali nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup. Nemožno sa stotožniť s názorom žalobkyne, ktorá takýto nárok odvodzuje už od ňou konštatovaných prietahov v rozsahu niekoľkých dní.

Odvolačný súd k tejto otázke považuje za potrebné uviesť, že z vlastnej rozhodovacej praxe má vedomosť o tom, že žalobca v teraz prebiehajúcim konaní podal na Okresný súd Spišská Nová Ves v krátkom časovom úseku veľké množstvo žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zjavným úmyslom zahliť súd do tej miery, že nebude spôsobilý o týchto žiadostiach rozhodnúť v primeraných lehotách. Takýto postoj vyplýva práve z následného postupu žalobcu, ktorý na uvedenú situáciu reagoval podaním obrovského množstva žalôb o náhradu škody z nesprávneho úradného rozhodnutia. Odvolačný súd poukazuje na to, že obdobnou situáciou sa už opakovane zaoberal Ústavný súd Českej republiky, ktorý konštatoval, že aj právo na prístup k súdu je možné zneužiť. Zneužitie toto právo znamená vykonať ho k právom neodôvodnenej ujme iného alebo k ujme spoločnosti. Za špecifický prípad takéhoto zneužitia práva označil šikanózne správanie, ktoré spočíva v tom, že niekto vykoná svoje právo so zámerom spôsobiť inému nepríjemnú ujmu. Konštatoval, že vo vzťahu k právu na prístup k súdu možno za zneužitie tohto práva považovať situáciu, keď žalobca nezahajuje súdne konanie pre ochranu svojho aj keď domnelého, subjektívneho práva, ale zahajuje ho iba pre súdne konanie samo. Neúmerným množstvom takto zahájených konaní účastník preťažuje už aj tak preťaženú justíciu, z čoho následne ťaží zahajovaním ďalších konaní ohľadne náhrady ujmy spôsobenej nepríjemnou dĺžkou konaní. Súdy tak trvaním na bezhraničnej ochrane práva na prístup k súdu bez ďalšieho dostávajú sami seba do bludného kruhu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 27.10.2011 sp. zn. III. ÚS 2791/08, uznesenie zo dňa 13.3.2012 sp. zn. III. ÚS 696/2012).

Žalobkyňa v elektronickom podaní doručenom súdu dňa 19.4.2013 žiadala zrušenie nariadeného pojednávania ako aj prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci.

Žalobkyňa navrhla prerušiť konanie z dôvodu, že na Ústavný súd SR podala sťažnosť, týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd z dôvodu, že v konaní vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedla, že rozhodnutie v predmetnej veci závisí od otázky, ktorú nie je možné vyriešiť v tomto konaní, a ktorá musí byť rozhodnutá Ústavným súdom SR, preto sú v danom prípade splnené podmienky pre prerušenie konania, a to až do doby vydania rozhodnutia ústavného súdu o podanej sťažnosti.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rovnako nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Podanie ústavnej sťažnosti navrhovateľkou na ústavnom súde totiž nie je dôvodom na prerušenie konania v danej veci, pretože výsledok konania na ústavnom súde nemôže ovplyvniť toto konanie.

Odvolaciemu súdu z jeho činnosti je známe, že Ústavný súd SR vo viacerých svojich uzneseniach obdobné sťažnosti v skutkovo rovnakých veciach odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ (v našom prípade žalobkyňa) sa v ďalšom konaní o merite veci pred všeobecnými súdmi môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolaniami proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, preto nie je daná právomoc ústavného súdu o týchto sťažnostiach rozhodnúť (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 521/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013, uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 518/2013 - 10 zo dňa 22. augusta 2013 a iné).

Žalobca navyše vo veci samej nepreukázal existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázal, aby jeho sťažnosti na prieťahy v konaní boli vybavené spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Za situácie, kedy žalobca bol riadne predvolaný na pojednávanie, mal dostatok času na to, aby sa vyjadril k argumentom žalovanej a prípadne navrhol vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobil, sám sa vzdal tohto procesného práva, ktorého realizácia mu nebola znemožnená postupom súdu.

Pokiaľ žalobca namieta, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v oboznamovaných spisoch a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní. Preskúmané rozhodnutie je tak po každej stránke presvedčivé a zrozumiteľné.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Súd prvého stupňa správne zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodované, pretože účastníci konania si ich náhradu neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.